

1 Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van.

2 Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét.

3 Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek.

4 De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt.

5 Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.

6 Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben:

7 Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?

8 Jézus lelkében azonnal felismerte, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: Miért tanakodtok így szívetekben?

9 Melyik a könnyebb? Azt mondani a bénának, hogy megbocsáttattak a te bűneid, vagy azt mondani, kelj fel, vedd az ágyadat és járj?

10 Azért pedig, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához:

11 Neked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!

12 Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették Istent, és ezt mondták: Ilyet még sohasem láttunk!

Amikor az Újszövetség betegségekről és gyógyításokról beszél, azt nem annyira történelmi érdeklődésből teszi. Jézus emberekkel való kapcsolata inkább példázatjelleggel bír. Ebből a szempontból a legtöbb Jézus-történet tükröt tart elénk. Éppen ebben rejlik a vonzerejük: **magunkat tudjuk felismerni bennük.** Ez a mai szövegünkre is áll: a béna ember történetére. Történelmi szöveggént bizonyára igen érdekes, hogy Jézus képes volt betegeket meggyógyítani. Szeretném tisztázni: ezt én is hiszem. De ez az egész csak akkor nyer jelentőséget, ha felfedezem: "Hiszen ez a szöveg rólam szól! Ha itt egy béna emberről van szó - az én vagyok! Én magam vagyok béna, sorvad, megkötözött, a bensőm dermedt és rugalmatlan, képtelen vagyok előrelépni."

Bénutság - cselekvésképtelenség

Ha hatalmába kerít a félelem, a kétség, a bizonytalanság stb., akkor megbénul az energiánk. És sok minden más is "megbénít" bennünket: egy bűn, egy kapcsolat, tekintélyelvű rendszerek, melyek behálózhatnak, merev gondolkodás, elhalt érzelmek. Közelebbről vizsgálva alig van valaki, aki az egyik vagy másik értelemben véve ne lenne "béna". A megmerevedés sokféle döntéstől megszabadít arra vonatkozóan, hogy hogyan cselekdjünk.

"Bénaként" nem kell felelősséget vállalnunk magunkért: "nem az én hibám. Az élet/ a származásom/ az életkörülményeim/ a betegségem vagy akármilyen más befolyásolt."

A meghatározottság kapóra jön passzivitásunk igazolására: "Én egyszerűen nem tudok mást tenni." A "bénaság" azt az előnyt is magával hozza, hogy ráhagyatkozhatunk másokra, akik egész életünkön át hordoznak. Nem csoda, hogy egy másik helyen Jézus azt kérdezi a bénától: "Akarsz-e meggyógyulni?" (Jn 5,6)

A segítség és a segítség határai

Sok olyan megkötöttség van az életünkben, amelyből egyedül nem bírunk kiszabadulni. Mások segítségére van szükségünk: barátokéra, terapeutákéra, lelkipastorokéra, néha mindhároméra. A probléma csak az, hogy ha a bénát a barátok cipelik, azzal egyszersmind megerősítik őt a betegségében. Ez egy ördögi kör: aki soha nem használja a lábát, nem tud többé járni. Ha emiatt cipelik, akkor aztán végképp nem tud járni, mert az izmai elsorvadnak, ha nem használja őket. Hogyan szabadul ki az ember ebből az ördögi körből? Egész egyszerűen úgy, hogy elviszik őt az orvoshoz. Méghozzá olyanhoz, aki a bénát - tőle elvárható mértékű - kihívás elé állítja. Ezért viszik a béna embert Jézushoz. Néha elég nagy kitartásra van szükség ahhoz, hogy valakit Jézushoz vigyünk. Ritkán sikerül elsőre a dolog - és nem Jézus miatt! A Jézushoz vezető úton a legnagyobb akadályt meglepő módon azok jelentik, akik a közvetlen közelében vannak.

Ez egy olyan dolog, amelyre nekünk, keresztyéneknek érzékennyé kell válnunk. Ijesztő, mégis igaz: mindegyikünk, aki közel hiszi magát Jézushoz, könnyen akadályá válik mások számára. Mert sajnos igaz a következő mondat: "A fő okot, ami miatt valaki nem jár templomba, azok jelentik, akik templomba járnak." Ezért azoknak, akik másokat Jézushoz akarnak vinni, néha megütközést keltő utakon kell járniuk: "Ha nem megy a bejárati ajtón, ajjir irány a háztető!" Képzeld el, mit szólhatott ehhez a ház tulajdonosa! És a Jézus közvetlen közelében állók, akiknek fejére hullott a vakolat, biztos nem voltak túlzottan elragadtatva. Mindazonáltal a barátok csak a küldő korlátokat és akadályokat tudják eltávolítani az útból. Ez minden, amit tehetünk: **a hit külső akadályait eltávolítani az útból.** Az ilyen "más helyett átélt hitnek" mindig az a célja, hogy a másikat saját hitre segítse. Előbb-utóbb elérkezik azonban az a pont, amikor az ember közvetlenül Jézus előtt áll.

Mi számít Jézusnak?

"Gyermekem, bocsánatot nyertek a bűneid." Jézus a büntudattól és lelki tehertől szabadítja meg a béna embert. Egy félelemmentes teret hoz létre ezzel, és éppen ez a zelőfeltétele annak, hogy a beteg feloldódjon merevségéből: "Én nem ítélek el!" Ha segíteni akarsz valakinek abban, hogy kiszabaduljon a dermedtségéből és megkötöttségéből, tölts ki neki egy biankó csekket azzal, hogy ezt mondod neki: "Beszélj, én csak figyelek. Bármit mondasz is, én nem ítélek el!" Jézus soha nem követelt gyónást, bűnvallást, mielőtt megbocsátott volna. Nála ez rendszerint fordítva történt: elfogadta az embereket olyannak, amilyenek voltak, és ők csak ezután gyóntak. Először megbocsátott nekik, ők meg kiöntötték neki a lelküket.

A hit kihívása

A történet nagyrésztében mások hordozzák a bénát. Újra és újra azt tapasztalom, hogy sokan anélkül kerülnek Jézus "légkörébe", hogy tisztában lennének vele, hogyan kerültek oda. A gyerekek konfirmálnak, vagy valakit egy kitartó barát, netán a felesége cipeli el a templomba. Ez egy ideig egész jól megy, de aztán elérkezik az a pont, amikor közvetlenül Jézus előtt állunk. Akkor döntenünk kell: felállunk, vagy továbbra is fekvé akarunk maradni. Jézus biankó módon nyújtja a megbocsátást. De aztán jön a kihívás: Kelj fel, vedd az ágyadat, és indulj el!

Képzeld el, mi lett volna, ha Jézus azt mondja: " Meggyógyultál!", a beteg pedig fekvé marad a gyékényen, és dicsőíti Istent a gyógyulásáért. Ez abszurd elképzelés! Meggyógyult volna? Igen. De nem lett volna belőle haszna. És ez végül is nem gyógyulás. Mert mi a különbség a betegség és az egészség között, ha fekvé maradunk?

Jézus a megbocsátás és a megkötözöttségünkből való gyógyulás ajándékát adja, de rajtunk áll, hogy ezzel valamit kezdjünk: hogy elinduljunk, és magunk is üdvösséget és gyógyulást vigyünk ebbe a világba.

- **Kivel tudnád leginkább azonosítani magad a történetben?**
- **Próbáltál már segíteni valakin, aki nem akarta, hogy segítsenek neki?**

Olvasd el versről versre még egyszer a történetet, és próbáld meg a béna ember helyzetébe képzelni magadat. Fogalmazz meg minden vershez egy imát az ő perspektívájából!" Uram Jézus, én is megkötözött vagyok, és mintha bénult lennék, amikor... Vannak barátaim, de ők... Ha félelem nélkül beszélhetnék, anélkül, hogy valaki elítélne, akkor... Hallom a szavadat, de... Érzem, hogy fel kell állnom... Adj erőt, hogy... Köszönöm, hogy..."

"A gyógyulni akarás a gyógyulás része."

Lucius Annaeus Seneca

23. Pletyka-böjt. Szívesen feketítjük be a másikat, hogy mi különbnek látszódjunk. Ma gyakorold magad abban, hogy nem figyelsz oda pletykákra, és nem adsz tovább ilyen szintű híreket!

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]